

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 737/2015
08.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Н.А., због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. А.А., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К 1/14 од 17.04.2014. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 404/14 од 19.02.2015. године, у седници већа одржаној 08.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К 1/14 од 17.04.2014. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 404/14 од 19.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К 1/14 од 17.04.2014. године, окр. Н.А. оглашен је кривим због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Одлучујући о жалби окривљеног, Виши суд у Ваљеву је пресудом Кж1 404/14 од 19.02.2015. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног адв. А.А., поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Иако бранилац захтев подноси због пвореде закона – члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП, у захтеву не опредељује конкретно ни једну од повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП, које представљају законом дозвољени разлог за подношење овог ванредног правног средства. Међутим, из образложења захтева и навода да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела које му је стављено на терет, да окривљени није спречио оштећеног да писмено уручи његовом сину већ да није прихватио да преузме писмено за друго лице, односно за свог сина, произилази да се захтевом указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ чини свако лице које силом или претњом да ће непосредно употребити силу спречи службено лице у вршењу службене радње коју предузима у оквиру својих овлашћења или га на исти начин принуди на вршење службене радње, па том приликом увреди или злостави службено лице или му нанесе лаку телесну повреду или прети употребом оружја.

Из чињеничног описа радњи извршења датог у изреци првостепене пресуде несумњиво произилази да је окривљени критичном приликом, у време, на месту и на начин описан у изреци првостепене пресуде, спречио оштећеног у извршењу службене радње – доставе судског писмена, наневши му при томе лаку телесну повреду. Окривљени је на описани начин остварио сва битна обележја кривичног дела из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ, при чему је за постојање овог кривичног дела без значаја чињеница да писмено није било адресирано на окривљеног. За постојање дела довољно је да се окривљени супростави оштећеном у извршењу службене радње предузете у оквиру службених овлашћења, што је у конкретном случају несумњиво утврђено.

Стога неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.А. оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**